
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

PRÓFÉTÁK 1 AMIT AZ ÚR MOND

2018. JANUÁR 7.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Máté evangéliuma 2,1-11.

Imádkozzunk: Mennyei Atyánk, a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, magasztalunk, hogy ennek az esztendőnek első vasárnapján egybegyűjtöttél bennünket, hogy mi is Jézus Krisztusunknak hódoljunk, és Szentlelke hatalmában megújuljunk, hogy olyanokká legyünk, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, meghozva hálaadásunknak, szent életünknek gyümölcseit. Megvalljuk töredelemmel, hogy sok rendben és sok alkalommal vétkeztünk ellened és embertársaink ellen már az esztendő első napjaiban is. Hozzád jövünk alázattal, nem rejtünk el előled semmit, hiszen nem is rejthetünk, Te vagy a szívek és a vesék vizsgálója. Alázattal és töredelemmel kérünk, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusunk érdeméért töröld el bűneinket, oldozz fel a terheink alól, tégy egészen szabaddá és nyisd meg szívünket, hogy Lelked üzenetét, élő Igédet befogadjuk, általa megújuljunk, és a mi Urunkhoz, Jézus Krisztusunkhoz legyünk hasonlóvá. Óérette kérünk, add nekünk mára elkészített szent üzenetedet, Lelkednek erejét és minden ajándékát, szenteld meg közösségünket, istentiszteletünket. Könyörülj rajtunk. Ámen

Textus: Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által (Zsidókhhoz írt levél 1,1)

Valamint: Krónikák 2. könyve 18. rész

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ezt mondja a Zsidókhhoz írt levél: próféták által, sok rendben, sokszor, szólott nekünk az Isten, majd az utolsó időkben Fia által szólt. Az imént egy hosszú történetet olvastam fel, melyhez csak annyit fűzök, hogy ez számunkra bevezető történet lesz, mert a következő vasárnapokon a prófétákról fogok szólni. Több okból is. Egyrészt, Máté evangéliumát kezdtük olvasni, és lépten-nyomon azt halljuk – mondja az evangélista – hogy: beteljesedjék a jövődölés, vagy: hogy beteljesedjék az írás, vagy: hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak. Most is ezt láttuk. A lekciónban

a napkeleti bölcsek történetét olvastam. Hódolni mentek Krisztushoz. Előbb Jeruzsálemben keresték, de ott nem született király; aztán elővették a régi írásokat, hogy mit mondtak a próféták? Nos, kik voltak a próféták? Bizony, sok-sok alak áll előttünk, Mózesről Keresztelő Jánosig, sőt még az Újszövetségben is hallunk majd prófétákról. Mindenikről nem lesz is majd idő szólni. Ámbar megjegyzem, ha folyamatosan olvassuk Isten Igéjét, a Szentírást, mindig találkozni fogunk velük. Sőt, nyugodtan kijelenthetem, hogy az egész Szentírás prófétai ihlet alatt van, maga a Szentírás prófétai könyv is. De azért tegyük fel azt a kérdést: kik a próféták, kik voltak a próféták, ki volt ez a Mikejáhú (vagy régies szóalakkal Mikeás)? Általánosságban azt tudom mondani, hogy sokfélelek voltak a próféták, mert azt mondja Zsidókhöz írt levél, hogy sok alkalommal szólt az Isten a próféták által. Itt egy ritka görög szó áll, a kémikusok tudják, hogy mit jelent az, hogy polimer. Azt jelenti, hogy újra meg újra, sokszor, mindegyre. Isten ígéje – elnézést kérek az idétlen hasonlatért – afféle polimer ige, újra meg újra képződik, mindegyre, de mindig ugyanaz. Továbbá, sokfélelek a próféták, mert azt is mondja a Zsidókhöz írt levél, hogy sokféle alkalommal is szólt az Isten. Itt a politroposz szó áll. Ez retorikai műszó, ugyanazt mondani mindenféle alkalommal. Itt is, ott is, térben is, időben is, korban is, különböző helyzetekben is. Sokfélelek voltak tehát a próféták. Majd a következő alkalmakkal, ahogy egy-egy prófétáról szólok, részletezni is fogom ezt a sokféleséget. Ma csak azt a szellemes mondást hadd idézzem, miszerint a próféta az, akinek a végén aztán igaza lesz. Nos, a felolvasott történet is ezt mutatja. Még néhány megjegyzést hadd fűzzek a történethez, amit, gondolom, nem kell újra mondani.

Arról hallunk itt, hogy a két testvérország kibékült. Jósafát és Akháb sógorok is lettek. Tudjuk, Júda és Izrael (a két ország) Salamon halála után alakult, mert az északi törzsek elkülönültek a déli törzstől, Júdától. A Királyok és Krónikák könyvében arról is olvasunk, hogy nemcsak elszakadtak egymástól, hanem olykor komoly ellenségeskedésbe is keveredtek. Testvérháborúk dúltak köztük. Ám most arról hallunk, hogy kibékültek. A Királyok könyve is elmondja ugyanezt a történetet. Ott így kezdődik: három éve már nem volt háború... Béke volt, három éve nem volt háború! Asógorok pedig arra használták a békét, hogy háborúra készülődtek. Ennek a háborús készülődésnek volt egy mély érzelmi oka is: szerették volna visszaszerezni a régi dicsőséget, helyreállítani az néhai dávidi és salomoni országot, ami a nagy szakadás után megcsappant. Bizony, a szakadás után kiszolgáltatottak lettek, sőt, még egymással is háborúba álltak, és a környező kisebb és nagyobb országok nyomban ki is használták a testvérviszályt, ezért hol itt, hol ott vesztek területet. Most így fogalmaz Izrael királya, Akháb: menjünk föl Rámóth Gileádba! Rámóth Gileád afféle határváros volt, a Jordánon túl keletre terült el, ez volt az utolsó erősség a szíriai sivatag szélén. Aki Rámóth Gileádot birtokolta, az bármikor rövid úton eljuthatott a Jordánhoz, és a Jordán révein átkelve, már benn is volt az ország közepén. Salamon idején Rámóth Gileád regionális és kereskedelmi központ, aki birtokolta, azé volt az egész vidék. Most kész a terv, megvan a

szövetség. Akháb király évek óta szisztematikusan készült is a háborúra. A régészek megtalálták az egyik istállóját, mely négyszáz harci ló befogadására volt alkalmas. Harci szekerekkel vonultak föl, tehát, mai nyelven szólva, legalább négyszáz tank áll a rendelkezésükre. A két ország egyesíti erőit, fogadalmat tesznek egymásnak, szövetségekötésbe illő szavakat hallunk itt: ahova te méész, én is elmegyek oda, az én embereim oda mennek, ahová a te embereid mennek... De még meg kell tudakolni az Úr szavát!

Ezt mondja Jósafát király: keressük meg (kutassuk ki) az Úr szavát. Ez az igény valamiféle visszhangja a prófétai üzeneteknek. Mert nemcsak ebben a korban, hanem sokkal korábban is, és aztán később is halljuk a próféták szavát: keressétek az Urat, amíg közel van, kutassátok az Ő tanácsait, kérdezzétek az Úr igéjét! Mintha Jósafát kérésében ez visszhangozna: kérdezzük meg az Urat, adjunk helyet az Úr szavának is, tudjuk meg, mit mond az Úr minderre, mit szól hozzá? Minden el van rendezve, a harci készülétek megtörténtek, a csapatok fel vannak szerelve, a két király együtt van, a harci szövetséget megkötve..., de azért kérdezzük meg az Urat! Meg van annak a módja, hogy milyen módon hagyja Isten jóvá a tervet. Nem akarok nagyon elugrani a történetől, de érezzük, ahogy sorjáznak elő az események, mennyire megvilágosító ahogy a krónikás leírja mindezt. Ez bizony, egy igen-igen nagyon általános – egészen pontosan nem is annyira általános, inkább azt mondanám, hogy nagyon is vallásos, mi több, nagyon is keresztyéni magatartás. A szándék és a terv megvan, erőinket egybevontunk, döntöttünk - de azért kérdezzük meg az Urat!

Ezt úgy szokták mondani a tudós teológusok, hogy: helyet adunk az Istennek a dolgaink közepette, az eltervezéseink közepette, a nagy szándékaink közt. Holott helyet kéne neki hagyni Istennek. Nem helyet adni, hanem hagyni. Mert ha helyet adunk, akkor eleve megmutatjuk, hol volna Istennek a helye. Évtizede történt, fent a Normafánál. A kerületünk testvérvárosa, Székelykeresztúr egy székely-kaput hozott, amit szépen összeraktak, székely emberek módjára, úgy hogy csak egyetlen egy ponton egy tölgyfaszöggel kellett csak egybeütni az egészet. Ott voltam az avatón, láttam, amint beütötték azt az egy szeget, és azóta is ott áll az a kapu mozdulatlanul. Sokszor vagyunk vele, hogy na, hát, az lenne az Isten dolga, hogy miután mi mindent összeraktunk, minden szépen rendben, hézagmentesen illik egymáshoz, jöjjön Isten, és üsse be azt a szöveget, vagyis jóváhagyását. Megvan hozzá az Isten helye. Ám a próféták üzenete - keressétek az Úr szavát, keressétek az Urat! – , ahogy a szóból kitetszik, azt jelenti, hogy még keresni kell azt a helyet, vagyis és helyesen: helyet kell engedni Istennek, helyet kell hagyni Neki. Hát keresem én az Urat, ha tudom, hogy hol a helye? Akkor nem keresem, hanem elvárom, hogy a helyére álljon és tegye a dolgát. Akkor az érdeklődés, a nyomozás, a imádság, a kutatás teljességgel szükségtelen.

Nos, jöjjenek a próféták! Négyszázan vannak, egész udvari sereglet. Meg is rökönödünk ezen. A mi képzetekben ugyanis a próféta afféle magános alak-

ként jelenik meg. A múlt századok romantikus próféta-olvasatai után nem is csoda, hogy ilyennek képzeljük a prófétát. Kik a próféták? A próféta egy költő, ő a Hortobágy poétája; a próféta művész, aki jövőbe látó módon interpretál valamit. A próféta közéleti ember. Na, talán egy politikus, aki bátran képvisel egy ügyet, de mindenki ellene van, ő meg egyedül van, mint az ujjam, de majd az idő igazolja. Ki a próféta? Akinek majd a végén igaza lesz. Ki a próféta? Talán egy tudós, aki a laboratóriumban bütyköl valamit, mindenki kineveti, kicsúfolja, de ő biztos tudja, hogy abba az irányba kell menni. Négy száz próféta? - hát mi van itt?! Tudnunk kell azonban, hogy Akháb király nem csak a testvérország királyával került sógorságba, hanem Fönícia felé nősült. Feleségének nevét mindannyian ismerjük: Jézabel. Jézabel. Jézabel úri nő, nagyszony. Lady Macbeth előképe. Ha nagyon keletre tenném Magyarországot, mondhatnám, hogy ő képviselte Párizst, Londont, a Nyugatot, az előkelőséget, a fennköltiséget, nagy nő volt Jézabel. De a dinasztikus házasságnak az volt az ára, hogy hozta vallását is, a Baál-kultuszt. És hozta a Baál-papokat és prófétákat, úgymond, fölfuttatta a vallási életet. Mikeás kortársainak, Illésnek és Elizeusnak a történeteiből is tudjuk. Ez a négy száz udvari próféta volt mind. Jeremiás próféta – kiról majd fogunk még szólni – amikor feddözik a hamis próféták ellen (Jeremiás 14), a király tányérnyalóinak nevezi őket. Hát persze, hogy jót mondanak itt is, amit a király akar hallani. Amikor Akháb elküld Mikeásért, az udvarnok, aki előrángatja őt, útközben azt mondja neki: nézd, itt mindenki, mind a négy száz egyhangúlag, csak jót mond a királynak, mindenki jót jövendöl, jövendölj te is jót, legyen végre teljes konszenzus, társadalmi harmónia! Ebben figyelmeztetés is van. Tudjuk ugyanis, hogy azok a próféták, akik nem mondtak jót, vagy akik Isten szövetségi rendjét képviselték, például Illés próféta, azoknak menekülniük kellett. A Királyok könyve leírja, hogy Jézabel azzal kezdte királynői működését, hogy lemészároltatta az Úr prófétáit és helyükbe betette a Baál-papokat. Ez a négy száz próféta itt megfelel a követelményeknek! Sőt, még vallási kifogást sem lehet tenni. Figyeljük a szavukat! Ezt mondogatják újra meg újra: Isten a király kezébe adja Rámóth Gileádot, az Úr a király kezébe adja azt. Ezek vallási terminusok. Ha a héber szöveget megnézzük, látjuk, ott olyan isten-nevek állnak, amit csak Izraelben használtak. Olyan ez, mintha valaki elkezdene a Szentháromság-Istenről beszélni. Azért az mégiscsak keresztyén beszédmód! Igen, lehet Istenről beszélni úgy is, végtelen nagy kozmikus hatalomról vagy világrendező elvről, de ha valaki azt mondja, hogy: Atya, Fiú, Szentlélek, akkor az keresztyén, legalábbis beszédében. Itt pedig mondják a régi héber isten-neveket, vagyis az egy-Istenre vonatkoztatnak mindent. Persze, ott van Jósafát, Júda királya, a templom és a szövetségláda őre, most nem lehet Baál-kultuszt csinálni, most elő kell venni a régi terminusokat és így kell jót kívánni!

De itt van ez az egy-valaki... Még egyszer mondom, nem kell feltétlenül a berögzöttségünknek engednünk, miszerint az volna az igaz próféta, aki egymaga van, és mindenkivel szemben áll, ám ez a történet most valóban ezt hozza elénk: van egy-valaki (még van egy valaki!), akit meg lehetne kérdezni, a ha-

diterv felől (vagy Isten ígéje felől?). Hát, biztos, ami biztos, kérdezzük meg, legyen az ő szava a végső kalapácsütés, mely beüti azt a szöveget a helyére. Csak Akháb király vonakodik. Igen, Mikeást is megkérhetnék, hogy kérdezze meg az Urat, tudakolja meg az Úr akaratát, az Úr ígését, csakhog, mondja: én gyűlölöm őt. Egészen pontosan ezt mondja: megtanultam gyűlölni, meggyűlöltem. Miért is? A tudósok szerint ez a Mikeás próféta egyben az a névtelen próféta, aki egy korábbi eset kapcsán megróttá a királyt. Az történt ugyanis, hogy Akhábnak egyszer egyedül kellett csatába menni Damaszkusz királyával, Benhadáddal szemben, megnyerte az ütközetet, elfogta a szír királyt, de aztán szabadon is engedte, cserébe területeket kapott vissza tőle, egyszóval, reál-politikai döntést hozott. Csakhogy bement hozzá egy próféta – nem tudjuk a nevét – és megróttá, sőt, megfenyegette, hogy nem az Úr ígéje szerint járt el. Akháb a nagy diadalt kellős közepén szívében megkeseredve ment haza. Némelyek szerint, az a névtelen próféta Mikeás volt és ekkor gyűlölte meg őt Akháb király. A próféta elvette tőle a győzelem jó ízét a próféta. Kiűzte a szívéből azt a gondolatot, hogy a győzelem mellé egy helyes reál-politikai döntést is hozott. Ez az ember, mondja a sógor-királynak, sohasem mond felőlem jót, csak rosszat, ezért gyűlölöm őt.

Mégis behívják a prófétát, hogy jövendöltessenek vele. Mikeás valószínűleg ugyanabban a próféta körben nőtt fel, amelyik kört vezette először Illés próféta, aztán Elizeus. Ők voltak azok, akik mindig mindenbe beleszóltak. Például, amikor Akháb király és Jézabel elorozták Nábót szőlőjét (1Kir 21). Jaj, kellett Akhábnak a Nábót kicsiny birtoka, de nem adta, nem kótyavetyélte el az örökségét. Erre bevádolták a szerencsétlent azzal, hogy felséggyalázó és istenkáromló, holott, ellenkezőleg, az Isten törvényét akarta megtartani, mert az örökséget nem tékozolta el. A hamis vád alapján elítélték, kivégezték és rátették a kezüket arra a kis szőlőcskére. De beleszóltak a próféták abba is, amikor érkeztek a hamis istenek, beleszóltak a próféták abba is, amikor a királyok a néppel fizettették meg a béke árát, és mindenütt terjedt a hamis kultusz, hamis törvénykezés, termett hamis tanú, lett hamis gazdagság és hamis béke, és voltak mindehhez hamis próféták is. Itt minden hamis. Hát hogyne gyűlölné a prófétát a király, gyűlölte Illést is, gyűlölte Elizeust is; Jézabel pedig már pusztította is őket. És akkor itt van ez a beleszóló, aki sosem mond jót, mindig csak rosszat!

Mikeás jövendölése úgy indul – látszatra –, hogy csak megismételte, amit a többiek mondtak. Erre instruálta az udvari ember, amíg mentek a királyok elé: itt konszenzus van, mind a négyszázan ugyanazt mondják, mondd már te is, egyszer mondjál már jót is, tudod, el van döntve a dolog, miért akarsz magadnak rosszat? Mikeás azt felelte erre: én csak azt fogom mondani, amit az Úr mond. De megdöbbenünk egy pillanatra, mert így kezdi: menj el, járj szerencsével, a kezetekbe kerül Rámóth Gileád. Figyeljük meg: nem mondja ki Isten nevét! És Akháb király gyanút is fogott. Hadd olvassam, hogy értsük. Ezt mondják a próféták (ott, négyszázan): vonulj föl, mert Isten a király ke-

zébe adja azt. [ti. Rámóth Gileádot] Majd, amikor Sedékiás, a főpróféta kiállt egy vas szarvval – hát az nem egy perc alatt lett ám kikovácsolva, testvérek, elő volt az készítve, az egész nagy performansz meg volt rendezve! – és ő is ugyanezt mondja: menj el, sikerrel jársz, az Úr a király kezébe adja azt. Vagyis Isten fogja a király kezébe adni a várost. Mikeás ezt mondja: menjetek el – többes számban! nem is egyes számban! – a kezetekbe kerül. Nem mondja ki Isten nevét. És itt Akháb gyanút fog. Hiszen mégiscsak egy betanult szövegről, egy szlogenről volt szó, és úgy igazi a konszenzus, ha mindenki betűről betűre ugyanazt mondja. A tartalmi ismétlés mellékes, ez itt ugyanis rítus.

Ráreccsent a prófétára a király: hányszor megeskettelek, hogy csak azt jövendöld nekem, amit az Úr mond! (Jaj, milyen átlátszó ez a kegyekedés!) De a próféta mindjárt két látomást is elmond. Az egyik látomása egy nyáj, a hegyen, melynek nincsen pásztora. És ehhez hozzáfűzi: így szól az Úr: ezeknek nincsen gazdájuk, menjen haza ki-ki békével a maga hazájába! Mélyről tör fel ez a prófétai szó: megvered a pásztort és elszéled a nyáj (Zakariás 13,7). Nyilvánvaló, azért nincs a nyájnak pásztora, mert megverték a pásztort, vagyis meghalt a pásztor, elveszett a pásztor. Ekkor fölhörren Akháb, és mondja Jósafátnak, a sógor- királynak: látod, mondtam én, ez csak rosszat tud felőlem jövendölni! De Mikeás folytatja, elmond egy másik látomást is. Szinte olyan mesészerű ez az előadvány. Istent látja mennybéli trónusán. Az Úr keres valakit az isteni lelkek közül, talán egy angyalt, hogy általa rászédje Akhábót, hogy elmenjen harcba Rámóth Gileáért, csatába bocsátkozzák, és ott haljon meg. Az egyik lélek ezt mond, a másik azt mond. Aztán előállt egy lélek és azt mondta: én megoldom ezt a problémát, hazug lélek leszek, a próféták szájával hazugságot fogok szólni. Van, aki így fordítja, hogy: hamis lélek leszek. És talán jobb is így fordítani, itt ugyanaz a szó szerepel, mint amit a parancsolatban hallunk: ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot. Ez a rászédésnek a szava, a csalásnak a szava, a hamis mérlegnek a szava, a tudatos megtévesztésnek a szava. Ne tégy hamis tanúbizonyságot, vagyis nem téveszd meg a bírót, ne juttasd oda a dolgot, hogy család ítéletet hozzon óhatatlanul is. Elmegyek, mondja az isteni lélek, és hazug lélek leszek, rászédő lélek leszek, becsapó lélek leszek a négyszáz próféta szájában és mind azt fogják mondani, hogy menjen el Akháb, győzni fog. Mikeás látomása tehát leleplezi a próféta-seregletet, persze, megkapja érte a szájulverést és megkapja érte a börtönbüntetést.

De hát, mondtuk, az a próféta, akinek a végén mégiscsak igaza lesz. Lám, megdöbbenően zárul az egész eseménysor. Ahogy tervezték tehát, elmentek a csatába. Akháb trükköt eszelt ki, gyalogos ruhába öltözött, de Jósafátot megkérte, hogy viselje a királyi pompát. Amikor aztán előretört az ellenség, Jósafát rémülten kiáltozni kezdett, és rájöttek, hogy nem ő kell nekik, ott is hagyták. Az volt a parancs ugyanis, hogy Akhábót keressék meg, őt szedjék ki a sűrűből. Se kicsit, se nagyot ne bántsatok – mondta a csata kezdetén a damaszkuszi király – csak Izrael királyát. De nem találták meg. Bevált a trükk? Nem vált be. Mert megtalálta egy vaktában kilőtt nyíl. Nem célzott lövés, csak egy vaktában

kilőtt nyíl. Végzete pedig így teljesedett: a király nem tudott kiszállni a harci szekérből, mert sűrű volt a harc, nem tudták kivinni, hogy sebesültként ápolják, ott vérzett el a harci szekeren.

Ki tehát a próféta? Ítéljünk talán eszerint: majd meglátjuk a végén? De hát, mikor van a vége, kedves testvérek? Mikeás rövid történetében, úgy tűnik, az a próféta, aki egymagában áll. De mond Mikeás egy fontos mondatot, amikor hívatják: csak amit az Úr mond nekem... A próféta az, aki csak azt mondja, amit az Úrtól hallott. Vagyis nem arról van szó, hogy mindig mindenki-vel szemben kell állnia. Igen, most itt ilyen a helyzet: sokakkal szemben kell mondania az Úr szavát - de az Úr szavát kell mondania. Nem attól próféta a próféta, hogy mindig nemet mond, vagy mindig rosszat jövendöl. Ez ilyen csak az afféle örök nyakaskodó, aki megmaradt kamasznak. A próféta az, aki az Isten szavát mondja. Még egyszer, nem az a próféta, aki mindig mindenki-vel szembeszáll. Itt is, most itt Isten az, aki szembe száll az emberi becsvággyal. Az Isten akaratát kell itt megtudni, és az Isten akarata ütközik az emberi becsvággyal. Vagyis, nem az a próféta, akinek a végén majd úgyis igaza lesz, hanem az a próféta, aki Isten szavát szólja az elején és a közepén is. Istennek ugyanis mindig igaza van - az elején és a közepén is. Fordítva, Kierkegaard mondasával élhetünk: Istennel szemben soha sem lehet igazad.

Hogy tud-e a próféta jót is mondani? Igen, egészen biztos, hiszen a látomásában, melyben a pásztor nélküli nyájat lát a hegyoldalon, egy mély váradalom fogan meg, egy mély tapasztalat sejdül, egy mély kép bontakozik: Jézus Krisztus nélkül mi csak szétszéledt nyáj vagyunk, az Isten akaratának tökéletes ki nyilatkoztatása nélkül, aki maga a Krisztus, mi bizony, pásztor nélküli juhok vagyunk. És hiába a sok egyenszöveg (közte a sok kegyes egyenszöveg), és hiába akár négyszáz próféta mondása is, át kell mennünk azon a nagy ütkö-zeten, hogy mit akarok én és mit akar az Isten?! Ha csak helyet adsz Istennek, nem négyszázat, négyezer prófétát is megkérdezhetsz! Nem fognak segíteni. De csinálhatod ezt egyesével is! Ha azt gondolod, hogy a próféta magános alak, kereshetsz ilyet is. Ezzel is, azzal is tele a világ, tele Magyarország és tele Európa – hű, de sokan vannak, együtt is, meg egyesével is! Az Úr, az Úr mit akar? - ez a kérdés. Vagy csak a hozzájárulását szeretné?

Hogy kezdődött a történet, idézzük fel. Kérdezzétek meg az Úr szavát, keres- sétek az Úr igéjét, tudjátok meg az Isten akaratát - ezt a parancsot kapták a próféták. De ez örök parancs: keressétek az Úr igéjét! Isten pedig az Ő fiában mondta ki akaratát - egészen, egyértelműen, világosan - ahogy a Zsidókhoz írt levél mondja – most az utóbbi időkben, vagy: most, az utolsó időkben, vagy: most legvégül - minékünk De ott szólt ez már Mikeás próféta látomá- sában is, ott szólt ez abban is, amikor leleplezte a négyszáz hamis prófétát, a mindig jókat mondókat. Mikeás próféta arra tanít minket, most ennek az esz- tendőnek az első vasárnapján, amit Kálvin így mond: begyakorolni magunkat az igaz keresztyén vallásba, hogy ne helyet adjunk, hanem helyet hagyjunk az Istennek. Nekünk kell Istent megkeresnünk, mert Nála van minden jónak a bősége. Ámen

Imádkozzunk! Késztes bennünket, mennyei Atyánk, hogy szüntelenül keressük szavadat, mert az a boldog ember, aki éjjel és nappal szent élettörvényeden gondolkodik, és abban van gyönyörűsége. Késztes hát bennünket is, mert sokféle tervünk van, sok mindenről döntöttünk már. De Te késztes szavadat keresni, és ha kell, új és más döntést hozni. Leginkább azért könyörgünk, hogy Jézus Krisztusunk szava hassa át teljesen életünket. Az a szó, amely meghív, hogy követői legyünk, az a szó, amely megnyitja nekünk az élet útját, az a szó, amely Tehozzád vezet, az a szó, amely megoldja, megváltja, megszabadítja és megszenteli életünket. Hadd hallgassuk mindig Őt, hadd kövessük mindig mindenben Őt, szilárd hittel, élő reménységgel, szereteted törvényét betöltve. Gyógyítsd betegeinket, vigasztald a gyászolókat, mutass utat az eltévelyedetteknek, és segíts bennünket, hogy akaratod szerint éljünk embertársaink javára, neved dicsőségére. Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen